

מכתבי קוראים...

"התנובה גדלה – משקל הגוף גדל" שהרי למה טיפחו אותם פרים אם לא לתנובת חלב... הייתי מציע לך לבקש מההולנדים לעשות תרגיל פשוט, להוציא מתוך כל הפרות שבסקר את אלה שהיתה להן תנובת חלב גבוהה ומבנה עטין רצוי, לבדוק את ההישרדות שלהן תוך התעלמות מיציאות שאינן קשורות לטיפוח, כמו מחלות, פציעות, עקרות וכו', ולקבל תשובה האם כל אותן תכונות גוף שנבדקות חיוניות ומשרתות את המטרה. הרי ברור לגמרי, שככל שהטיפוח יעסוק בפחות תכונות, הוא יהיה קל יותר לביצוע וללא ספק מדויק יותר. אודה לך אם תיידע אותי בענין (ענין של סקרנות), אם זה יבוצע ואם כן מה תוצאת הבדיקה.

בתודה מראש
צביקה דגן
קיבוץ נגבה

לח' צביקה דגן מקב' נגבה ברכות על הערותיך!

הנה טרחנו ומצאנו את שביקשת לדעת מן הנסיון ההולנדי בשיפוט פרות והשפעתו על הישרדותן בעדר. נדמה שהמסקנות די משכנעות (ראה בראשית חוברת זאת תחת הכותרת "שיפוט גופני והישרדות – במבט נוסף").

באשר להערותיך בנושא "גודל הפרה ורמת התנובה" הריני להבהיר, שהקטע הובא ממקור אחר, ובעצם כלל לא התייחס לשיפוט תכונות כאלה או אחרות, אלא הוא מהווה סיכום סטטיסטי של תופעה ידועה למדי, וסבירה בהחלט בתוך גבולות מסויימים. עצם משקל וגודל הבהמה עדיין לא מבטיחים את עליונותה בהנבת החלב ורכיביו.

אגב כך, כדאי לעיין פעם נוספת בגראפים ההולנדיים, על פיהם גודל הפרה פחות משפיע על הישרדותה בעדר, בהשוואה לתכונות האחרות (אופי חלבו, עטין, רגליים).

זה זמן שאנו מבקשים את השתתפות ציבור קוראינו בעיצוב תוכנה של החוברת על ידי התייחסותם לנאמר בה ובקשר לאותם הנושאים המעניינים אותם. והנה – הפעם הצלחנו וזכינו למעין גל של השגות ורעיונות, ביקורת נוקבת ותגובות לתגובות. מסתבר, שלא לכל שאלה והשגה יש פתרון חד-משמעי נכון לכל עת ולכל מקום ומצב. עם זאת, אפשר ללמוד גם מעצם העמדת שאלות ענייניות ומהבעת דאגה ורחשי לב, שבמקרים רבים רק מדגישים את הענין שיש לציבור בליבון תהיותיו ובמענה למאוויו. (מ.מ.)

שלום רב ושנה טובה! 17.9.96

לפני כמה שנים כתבתי ב"משק הבקר והחלב" מאמר העוסק בקריטריונים לפיהם יש לשפוט פרות ופרים למטרות טיפוח. עיקרו היה, שיש להתרכז במה שמובן וברור, קרי חלב ומבנה העטין, ולא לעסוק בתכונות שאם יש להן חשיבות, ממילא הן יבואו לידי ביטוי בתנובת החלב.

בשנים האחרונות אני לא עובד ברפת, מדי פעם יוצא לי לקרוא את "משק הבקר והחלב", כאשר אני נותן תורנות חליבה. לא מזמן יצא לי לקרוא את חוברת מס' 8/96, 263 ובה מאמר שנקרא "שיפוט גופני והישרדות – השיטה ההולנדית".

תמציתו של המאמר היא, ששני שלישים מהפרות יוצאות בגלל תנובה והשאר מסיבות שונות כמו: עטין, מחלות, פוריות, רגליים (מי מוציא פרות עם מבנה רגלים גרוע שמניבות הרבה חלב? או שאולי זה לא קורה?) וכו'.

לחיוק הטענה הפשוטה שאין צורך לשיפוט תכונות גוף אחרות, שהרי ממילא הן יבואו לידי ביטוי בתנובת החלב לחיוב או לשלילה, מודפס באותה חוברת, בעמוד 66, מאמר הנקרא "משקל גוף גדל – התנובה גדלה – עובדות מוכחות". להבנתי היה צריך לקרוא למאמר

לגבי רוב התוספים, חישוב הרווח (או ההפסד) הצפוי אינו ברור ומדויק וספק גדול אם יהיה כזה אי פעם. (2) בין התוספים שנמנו במאמר הנ"ל (בופרים, שמרים, ניאצין וזינפרו) יש הסכמה כמעט כללית רק על אחד. סודה לשתייה (דורפחמת הנתרן) הוא בופר משתלם בתנאים שלנו. הבופרים האחרים – בספק. באף אחד מהם לא נעשו מספיק ניסויים מבוקרים היטב ואין ידע מספיק כדי להמליץ חד-משמעית על השימוש בהם. זה נכון גם לגבי שומן מוגן, בעיקר כשיש גרעיני כותנה.

"איוון המנה" הוא קלישה (3) שחוק(ה) ומן הראוי לגנוז אותה. הוא הדין לגבי תשומת לב ל"מחסורים הקטנים". חבל שלא נזכרו במאמר עודפי הורחן הגדולים (מ-D.C.P.) המבזבזים במשקים אינטנסיביים בכל העולם (מחמת אמונות טפלות ובורות).

באשר לרצפט "60% מזון גס שנקצר מוקדם" הוא איננו חדש. זה מרשם ממוצע לבוקרים בארץ גדולה פי 500 משלנו, שבה הרורבה הקרקעית בלתי מוגבלת (עדיין) ומחירי המים מגוחכים לעומת שלנו. הצלחות כלכליות מרשימות נרשמו בעולם ואצלנו בתפריטים שהכילו בין 20% ל-90% מזון גס. ולבסוף, כיצד אפשר להזכיר אספסת משובחת, קליפות כותנה וקש במשפט אחד?

אל יאוש – לא הכל שלילי בחוברת 263. אני ממליץ על כתבתו של החבר משולם סיקרון ממשאבי שדה (עם סיכומי 1995 ע' 35). עובדות ומספרים מדברים בעד עצמם! וברכה למשה איתם על מאמר עובדתי אמין.

דוד דרורי

1. לפני שנים טען ה-Economist שזה העסק המורכב ביותר הידוע!
2. שווי הויטמינים והמינרלים חסרי התועלת הנמכרים בעולם (לאדם ולחיות) מגיע למיליארדים רבים.
3. כך אומר אבן-שושן: cliché + ובעברית קלישה נ. – קלישאות.

טיפוח אשליות בחוברת 263

הפלגה בים וייצור חלב הם מקצועות שונים זה מזה בתכלית. ההבדל המשמעותי ביותר ביניהם הוא במיומנות הדרושה. רב חובל שאינו יודע היכן השרטונות יסיים את הקריירה שלו מהר מאד; בוקר שאינו מכיר את רזי המקצוע יתקיים שנים. הוא ירוויח הרבה פחות מהטובים אבל ישרוד; מחיר המטרה, החוק והאנשים הטובים בהתאחדות יגוננו עליו. זאת הסיבה שבגללה, בתנאים דומים של חומר תורשתי, סביבה ומחירי תשומות ותוצרת, נעות התנובות הממוצעות במשקים בין 8,000 לבין 12,000 ק"ג לשנה. בשוק כזה אפשר למכור לוקשים רבים.

לוקש גדול במיוחד היא הטענה האופורטוניסטית, שמדיניות ההזנה בתנאי מחירים "יקרים" לחומרי גלם שונה מזאת הקיימת במחירים "זולים" (משק הבקר והחלב, חוברת 263, ע' 31).

משק הבקר לחלב הוא עסק ככל העסקים, אבל הוא בין המורכבים ביותר. (1) יבוא על הברכה מי שאוהב חיות; עליו להחזיק כלב או חתול. הפרה היא יחידת ייצור ועליה להיות רווחית תמיד. טענה זאת ורק טענה זאת (במאמר הנ"ל) מקובלת עלי, אף שגם זאת לא הובאה כראוי. יש להוציא פרות מן העדר באופן שגרתי, חודש אחרי חודש, לפי קריטריונים ברורים וחד-משמעיים. כאשר מחירי התשומות עולים יש להחמיר בקריטריונים; זה יגדיל את מספר היוצאות. סילוק פרות לפי קריטריונים ברורים נידון בהרצאה מצויינת לפני שנה בכנס Dairy Science באוניברסיטת קורנל. כמה מאמרים על הנושא הזה קראנו במשק הבקר והחלב ב-20 השנים האחרונות?

התפריט הוא פונקציה של מחירי המזונות ושל ההמלצות שהבוקר מאמץ אותן (על אלה אפשר להתווכח שכן, בלשון המעטה, אין ה-NRC מושלם). זה מתבצע באופן שגרתי על ידי תכנות לינארי. השתנו המחירים? צריך לעדכן את המטריצה. אין תוסף הקונה את מקומו בתפריט (או מאבד אותו) בגלל שינוי במחירי המזון. כל תוסף חייב להשתלם. למרבית הצער,

תגובות לתגובות

בחוברת "משק הבקר" 260, מגיב דר' דוד דרורי על רשימתי "טיפוח לפוריות בחודשי הקיץ" (חוברת 259) ושהיא בחלקה תגובה לרשימה הקודמת של דוד. לחלק הראשון של תגובתו, לא נותר לי אלא להביע שביעות רצון ותחושה נעימה שדוד מקבל ומסכים עם הערותי.

על טיפוח ופוריות

לחלק השני הנוגע ל"טיפוח לפוריות בחודשי הקיץ" אנסה להבהיר יותר. ודאי שלא היתה כוונתי טיפוח לפוריות גרידא, אלא טיפוח פרה היכולה לקיים גם ברמת תגובה גבוהה, שיווי משקל חומי עם סביבתה, טוב יותר מאשר פרות אחרות, וזאת כאשר הסביבה היא חמה. ההנחה בנויה על הסתכלות כי בתנאים שווים (רמת תגובה, שלב בתחלובה, גיל וכו') ישנן פרות שתכנסנה לעקת חום (עליה בטמפ' גוף משמשת כמדד מדויק לכך) מוקדם יותר או מהר יותר מפרות אחרות. כלומר, כאן ישנה עמידות טובה או פחות טובה לסביבה חמה והדגש יהיה על הטובה יותר!! ובתנאים שהוזכרתי.

בשיחה שהיתה לי עם דוד הוא מספר, שבעבודות בחו"ל להן היה שותף, נחשפו כבשים לסביבה חמה בחדרים מבוקרי אויר. הכבשים שהעלו בקצב נשימה מהר יותר, הצליחו לשמר טמפרטורת גוף נמוכה יותר, מה שמעיד שישנה שונות בין פרטים בתוך אוכלוסיה בעמידות לסביבה חמה.

דוד מדבר על עמידות לחום בן-גזעית ואני מתכוון לזאת שבתוך הגזע. העמידות לחום ולתנאים קשים בכלל, שבין גזע למשנהו קשורה ככל הנראה ביכולתו של הגזע העמיד לקיים רמת חילוף חומרים נמוכה יותר, המתאפיינת בייצור נמוך יותר ובדרישות תזונתיות נמוכות יותר. ציינתי זאת כי אודקק להסברזה בהמשך.

ההנחה שעקת חום משפיעה על הפוריות מקובלת על כולם. האם פרה שתסבול פחות מעקת חום, יש לה סיכוי טוב יותר להתעבר (מבלי להתייחס לפרטמרים אחרים המשפיעים על הפוריות)? האם עמידות שכזאת היא תכונה המועברת בתורשה? ואם התשובה חיובית, הרי שנוכל לטפח לפוריות טובה יותר בחודשי הקיץ.

על גידול בקר בטרופים

לתגובתו של שבתאי אבני על רשימתי שכותרתה "על גידול בקר באזורים טרופיים". אני מוקיר ומכבד נסיונו של שבתאי ועם כל זאת, כאחד שבילה עם פרות בטרופים לא מעט שנים, קשה לי לקבל השקפותיו והמסקנות החד-משמעיות בהתייחסותו למשקי חלב באזורים אלה. מתוך הנחה שתגובה לתגובה יש בה פחות בהתייחסות הכלל לעצם הדיון, הייתי נמנע מלהגיב אלמלא חשבתי, שאנשים שלנו היוצאים לשליחויות באזורים הללו, טוב שישמעו דעות נוספות.

תחילה לגבי ההגדרה "אזורים טרופיים". ישנה הגדרה גיאוגרפית – 15 מעלות צפונה ודרומה מקו-המשווה; כיוון שבתוך תחום זה ניתן למצוא שונות אקלימית מגוונת, מקובל להתייחס יותר למושג "אקלים טרופי" שהוא אקלים חם ולח במרוצת מרבית ימות השנה.

לכל הדעות, האקלים הטרופי הינו מגבלה בכל הקשור להסתגלות של גזעים אירופיים באזורים האלה. אך לכל הדעות הוא גם לא המגבלה היחידה, כפי שיוסבר עוד להלן.

שבתאי עצמו מעיד, שהאזור בו עבד, מתאפיין דוקא באקלים ממוזג ואף על פי כן הוא נתקל, כך אני מבין, בבעיות קשות שבודאי תרמו לגיבוש השקפתו שאין מקום באזורים הטרופיים באמל"ט לגזעי חלב אירופיים, אלא רק להכלאות של הגזעים הללו עם גזעים עמידים יותר וגם זאת ברמה של עד 50 אחוז מהגזע המשביח. בנושא זה ישנן דעות לכאן ולכאן. עובדתית, ישנם היום באזורים הנ"ל משקי חלב רבים (מאות ואלפים) על טהרת השחור-לבן, חלקם מקורם בייבוא, אחרים

השגות ודאגות

הרפת הישראלית באמצע הדור

יצא לי לאחרונה להשתתף במספר פגישות באזורים בהם נשמעו הרצאות מלומדות מפי נציגי מועצת החלב, תנובה ואחרים. פגשתי גם בכירים במשרד החקלאות ולא הבנתי בפני מה אנחנו עומדים ומה מצפים מאיתנו. עד לפני פחות משנה חיינו באופוריה של "חוק החלב", של ההבטחה כי החלב המשווק בישראל ייוצר בישראל. הסבירו לנו ושכנעו אותנו, שכדאי לייצר בעונה האופטימלית "ואנחנו נשחזר את מה שצריך מהחורף לקיץ". הסבירו לנו שכדאי לגדל כותנה, תפוחים וגרעיני חיטה, כך שהמספוא צריך להיות מחוייב במחיר האלטרנטיבה (אשר לא תמיד קיימת). היתה התנגדות לחלב "יעודי" והוקמו רפתות חדשות כשרות למטרה לאומית התישבותית.

מה קרה בחצי שנה? יותר ויותר חלב מיובא נמצא על המדפים, והרוח הנושבת ממשרד החקלאות עוסקת יותר במחיר החלב על המדף ולא דוקא במקום ייצורו, וזה אותו משרד שקידם את ההתישבות החדשה. מנחיתים עלינו מכסות חצי-שנתיות, אשר יגרמו לירידה בייצור החורפי והשלמת המחזור הקיצי מהייבוא. שופכים מי-ביוב מטוהרים לים במקום להקצותם במחיר מסובסד לייצור מספוא, ומעודדים ניווד מכסות מבלי להבטיח לקונה המכסה שלא יקצצו בקנייתו ויפצו אותו ביום פקיעת משטר המכסות. ומעל לכל עולה במקומותינו ססמת הנדל"ן בין אשקלון לכרמיאל.

יש מדינות שנוהגות אחרת. בצפון אירופה ובניו-זילנד מייצרים את 4000–5000 הליטרים הראשונים במרעה (אשר לא מטילים עליו "אלטרנטיבות"). ובאי הקטן קפריסין קונה הממשלה את הגרעינים במחיר השוק העולמי, מוסיפה צבע מאכל למניעת תרמית ומוכרת אותו במחצית ואף פחות מכך לחקלאים כמזון

הכלאות דחיקה באמצעות חומר גנטי מיובא. ישנן הכלאות ברמות שונות של דם. המושג "ALTO MESTIZAJE" מאד נפוץ שם ומתייחס להכלאות מתקדמות 3/4, 7/8 ויותר של הגזע האירופי, ומשקים רבים מחזיקים בבקר המשתייך לקטגוריה זאת.

הגזעים הילידים לטרופים (גזעי ה"זבו" למיניהם וה"קריולו") אלה הנחשבים לעמידים, מצטיינים בייצור נמוך ובכושר הישרדות לעתים מדהים במקום של חוסר במזון ובתנאים סניטריים ירודים. על כן, הם מתאימים למשק מאד אקסטנסיבי. מהצד השני של הקשת, ישנם מקומות רבים בהם התנאים הטופוגרפים, יחסי קרקע/מים, מחירי הקרקע ותנאים נוספים, מחייבים משק אינטנסיבי. שם, בקר דו-תכליתי לא יוכל לייצר בצורה כלכלית, שם דרושה בהרבה מקרים "התמחות" ואם ההתמחות לכיוון של חלב, יש לעבוד עם גזעי מכלוא מתקדמים או עם גזע חלבי טהור.

לעתים ניתן למצוא באזורים מצומצמים יחסית, משקים המחזיקים בטיפוסי בקר שונים וברמות הכלאה שונות.

היו כשלונות רבים בייבוא בקר אירופאי לטרופים ומרביתם נבעו מהסיבה שבמקום שאליו הובא הבקר, לא היו תנאים מתאימים לאחזקתו והמגבלות לא תמיד קשורות דוקא ישירות באקלים. באזורים הללו ישנם תנאי סביבה שונים שמקשים על הבקר לייצר בצורה כלכלית. את חלקם הזכיר שבתאי. לעתים התנאים קשים ולעתים פחות ולכן, ניתן לומר שאין תשובה אחת לשאלה, איזה טיפוס בקר מתאים לטרופים? יש תשובה אחת, שיש לייחס את טיפוס הבקר לרמת המשק, לרמת הפיתוח הסביבתי ולתנאי השוק במקום ומי שיוודע לעשות זאת, יש לו סיכוי טוב שלא להיכשל!!!

בברכה

מתניה בן אור

טשקנט – אוזבקיסטאן (בשליחות "אגרידב")

30.8.96

ועל חוסר ידיעה מפקחת לאן אנחנו הולכים ובעיקר מה צפוי לנו. מצבה של המ"ב מתדרדר מדי שנה – עם הקמת כל מיני גופים חיצוניים והתערבות הולכת וגדלה של מוסדות ממשלתיים הולכת ויורדת השפעתנו על הנעשה בענף. הירידה במעמדו של המרכז החקלאי ושל התנועות, השינויים הפרסונליים והמבניים של מוסדות השיווק לא תורמים (בלשון המעטה) למיקומנו במרכזי ההחלטות. במקומות בהם המ"ב היתה צריכה להיות הגורם הקובע הבלעדי, חל כירסום במעמדינו. אל נשכח, שאנו מייצרים 100% מצריכת החלב במדינה, השקענו הון באמצעי ייצור ועמלים יום ולילה בייצור. אך ההחלטות הגורליות מתקבלות בגופים אדמיניסטרטיביים, לא מקצועיים, ליד שולחן נקי במשרד. שם אי אפשר לנהל רפת.

יש הצעות לפנות לגופים אקדמיים המתמחים בתורות ניהול עקרות ובלתי יעילות ומלבד הוצאות כספיות לעוד חוברת שמקומה יהיה בארון נפטלין – קודם אנחנו צריכים לדעת מה רצונו ולאן אנחנו הולכים. הדברים חמורים יותר לדגל השינויים, שחלים ויחולו מול התחרות עם שוקי חוץ. אין לנוזמן!

אני פונה למזכיר המ"ב, יוסי מלול, ולמוסדות הנבחרים שלנו להקים באופן דחוף ועדה מצומצמת (5 חברים) לבחינת ההבטים האסטרטגיים של פעילות המ"ב, אשר יכללו הצעות אירגוניות ודיון על נחיצות גופים שונים המטפלים בענף. יש להגביל את הוועדה בזמן. רצוי שהיא תכלול חברים שבעבר כיהנו בתפקידים בהמ"ב ומכירים את הבעיות. את המלצות הוועדה יש להביא לדיון בפני כנסים אזוריים של רפתנים משני המגזרים, כדי לדעת מה דעת הציבור ורק אחר כך לקיים דיון אופרטיבי במועצת המ"ב.

את הרשימת הזאת אני כותב אחרי ששמעתי דעות והערות דומות מחברים החרדים לגורל הענף ונציגה הבלעדי – המ"ב.

שלמה דורי

קב' יפעת

לבקר. זה החלב המייובא שאף אחד מאיתנו לא יכול להתחרות בו. במדינות תעשייתיות כמו קוריאה ויפן מייצרים חלב מקש וגרעינים. זה ניתן, אפשרי ואפילו "כלכלי" אבל חלב זה באותן ארצות מהווה רק כ-60% מהשוק אשר מושלם באמצעות ייבוא. יתכן וכך צריך לנהוג גם אצלנו, אבל רק כאשר נהיה מדינה תעשייתית ונוותר על אחיזתנו בקרקע ופיזור האוכלוסיה.

עדיין יש מה לעשות. תנו לנו אופציה של חלב "יעודי" ונוויל את עלות החלב הניגר והמעדנים, מחד – תוך ייעול ייצור הגבינות, מאידך. יש לנו הכלים התזונתיים לכך, אבל רק אם תהיה מדיניות מתאימה ומבינה לענין.

תנו לנו קרקע ומים יעודיים למספוא, אחרת לא נוכל לשמור על אלטרנטיבת הרפת ולא נוכל לשפר את איכות החלב ולא נוכל להתחרות במוצרי האיכות המיובאים. ומעל לכל, תנו לנו את הגנת המדינה משום שעדיין אין פתרון טוב יותר מהרפת להתישבות מבוססת, פיזור אוכלוסיה ואפילו פתרון לאיכות הסביבה (ודוקא במרכז הארץ) בניצול חומרי פסולת אורגנית ומי־שופכין.

הרפת עדיין אינה ענף ייצוא, אבל תמיכה ממלכתית, ברמה שתומכים בענפי ייצוא, תמוע ייבוא וגם זאת מטרה ראויה.

עופר קרול

התאחדות מגדלי בקר – לאן?

לאחרונה התפרסמו רשימות ב"משק הבקר והחלב" הדנות בדעות וגישות אישיות של חברים על מצבה ותפקידיה של המ"ב. בחוברת הדנה על איחוד האגודות להזרעה עם ההתאחדות מובאות דעות על המבנה הארגוני. בפירסומים השבועיים של יוסי מלול מובאת אינפורמציה עדכנית על פעילותו ועל הבעיות העומדות לפנינו. אך הרושם שלי הוא, שכל אלה לא מבטאות את הבעיה כולה ובעיקר מצביעים על חוסר תיאום, חוסר השפעת המ"ב

דעת מיעוט

מזה זמן, ליתר דיוק מאז שנבחרתי למועצה ולהנהלה בהתאחדות, אני מבקש למשוך את נציגות יצרני החלב לקו לוחמני יותר וניתן לומר, אף בלתי מתפשר.

לדעתי, וכבר הבעתי ידעה זאת בפורומים שונים בעבר, עלינו להגיע למצב שכל בקשה, דרישה או החלטה לשינוי בתנאי הסחר לפיהם אנו פועלים תידון איתנו במשא ומתן.

לצערי, לרוב אני נותר במיעוט וכך אנו מוצאים את ענף החלב נתון "לשגעונו" פקיד האוצר ומשרד החקלאות.

הסכם מחיר המטרה מכובד במלואו, כאשר מחירי התשומות יורדים או מחיר הבשר עולה. אולם, כאשר מחירי התשומות מאמירים או אז נאלצים נציגינו לנהוג כעניים בפתח מול הפקידים – הגבירים.

בישיבת מועצת המנהלים של מועצת החלב שהתקיימה ב-1.8.96, הוחלט להטיל עלינו את הגזירה הידועה כמדיניות התשלום עבור חלב גולמי לשנת 97' ואילך. החלטה זאת קובעת למעשה את חלוקת מכסות הייצור לשתי מכסות חצי-שנתיות ותגרוור עמה קרוב לודאי תוספת בעלויות הייצור.

תוספת זאת של עלויות אינה נופלת מעלות ייבוש החלב ושיחזורו בעונת השפל בייצור, אולם, עקב ההחלטה הנ"ל היא מוטלת כולה עלינו לפחות לתקופה של שנתיים (פרק הזמן שחולף בין סקר עלויות אחד למשנהו). גם אז, במידה שיתברר כי לא התיעלנו ואולי אף נסוגנו ביעילות הייצור, נאלץ לחזור על הפתחים כפי שהזכרתי.

חודשיים קודם לכן "מכר" לנו (חברי מועצת המ"ב) אבשלוש דולב הצעה מתונה יותר שזכתה לרוב קולות, לאחר שמסר כי עפ"י הערכות מועצת החלב, סך כל הפרס/קנס לא יעלה מעבר ל-2 עד 3 מיליון ש"ח. אבשלוש לא הזכיר את הנטל שיוטל עלינו עקב כך, אולם קבע שבמידה שברצוננו לבלום את מגמתם של פקידי האוצר לייבא חלב, חובה עלינו לנהוג באומץ ולא לשחק לידיהם.

והנה, למרות ששוב הורדנו את הראש והגשנו

את הלחי השניה, הכניסו הפקידים "המכובדים" הצעה בהצעת תקציב המדינה 97' האומרת להאיץ את תהליכי החשיפה של משק החלב לייבוא מתחרה מארצות השוק המשותף וארה"ב.

חשיפת השוק כעקרון כלכלי יתכן וטובה למשק הלאומי. אולם אז יש לבחון אם היא נעשית בתנאים שווים.

במקרה שלנו, כפי שפורסם בסקר מחירים בינלאומי שהפיצה מועצתה חלב, נמצא כי סל מוצרי החלב בישראל זול יותר מאשר בארה"ב ובכל מדינות אירופה המערבית. ברם, לא לנתונים אלה אנו אמורים להיחשף, אלא למחירי הצף באמצעותם מפנות המדינות המפותחות את עודפי הייצור שלהן. לכן המסקנה היא, שלא עקרון החשיפה הוא המדריך את "המומחים" אלא הרצון להילחם בכל מחיר במדד העולה, גם במחיר של אבטלה – אבטלתנו.

לסיכום: לדעתי, בשלב זה ובמידה שלא נבהיר לאותם "חכמים" בצורה חד-משמעית כי לא ניתן, בכל דרך, לפגוע בפרנסתנו, נמצא עצמנו כפועלי כיתן בית-שאן מנסים להחזיר את הסוסים שברחו מן האורווה.

עוזי דובלין

רמת צבי

הכותב הוא חבר הנהלת המ"ב.

